

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯỜI BỐN

MÁU GHEN ĐÂU CÓ LẠ ĐỜI NHÀ GHEN

Mộ Dung Phục nói:

-Cô mẩu phí bao nhiêu tâm huyết định bắt cho được người này, chẳng ngờ đi sai một nước cờ để y trốn mất. Điệt nhi nghĩ rằng muốn gặp y cũng chẳng khó gì, nhưng có gặp cũng bằng vô dụng mà cần phải bắt y ở liên bên để luôn luôn phục thị cô mẩu mới đáng. Cô mẩu bắt y làm thế nào, y cũng phải tuân theo, dù là việc vẽ mây, thoa phấn.

Hai câu sau cùng Mộ Dung Phục nói ra chiều sớm sờ, nhưng Vương phu nhân lại không cho thế là ngỗ ngược. Bà thở dài nói:

-Ta đã bố trí chu đáo đến thế mà y còn lọt lưới được. Bây giờ ta không còn kế gì nữa.

Mộ Dung Phục đáp:

-Điệt nhi đã biết chỗ y ở rồi. Cô mẩu mà tin điệt nhi, thì nói rõ kế hoạch cho điệt nhi nghe. Không chừng điệt nhi có thể vì cô mẩu mà ra sức làm được cũng chưa biết chừng.

Vương phu nhân nói:

-Dù sao chúng ta cũng là người một nhà, lẽ nào lại không tin nhau. Kế hoạch ta an bài là "Tuý nhân phong". Ta đã nuôi trong Mạn đà sơn trang mấy trăm tổ ong mật. Người nào mà bị "Tuý nhân phong" đốt là ngã liền và mê đi mười mấy ngày không biết gì nữa.

Đoàn Dự nghe tới đây giật mình kinh hãi i tự hỏi:

-Chẳng lẽ mình đã bị hôn mê mười mấy ngày rồi ư?

Mộ Dung Phục nói:

-Mưu kế của cô mẩu quả là phi thường! Điệt nhi không hiểu làm thế nào mà sai khiến đàn ong đi đốt người được?

Vương phu nhân đáp:

-Cần phải bỏ thuốc vào đồ ăn của họ. Thứ thuốc này tuy không màu sắc, không mùi vị và chỉ hơi đắng một chút, nhưng không thể cho họ ăn nhiều một lần mà được. Người thử nghĩ coi bọn người này tinh khôn như quý, thủ hạ y cũng toàn những tay thông minh tài trí. Muốn dùng thuốc mê, thuốc độc với họ thật là khó lòng. Ta nghĩ được kế hoạch này rồi phải phái người cung cấp đồ ăn cho họ ở dọc đường và ngấm ngấm cho chất thuốc không độc ấy vào...

Đoàn Dự nghe tới đây liền tỉnh ngộ, chàng lẩm bẫm:

-Té ra dọc đường mình gặp bao nhiêu bức hoạ cùng bút thiệp thiếu chữ thiếu nét đều là do Vương phu nhân bày ra để dẫn dụ gia gia mình điền vào. Mình điền được đúng hết nên bọn thuộc hạ của Vương phu nhân tưởng mình là Đoàn vương gia nước Đại Lý, liền bỏ thuốc vào rượu và cơm cho bọn mình ăn.

Wương phu nhân lại nói:

-Không ngờ âm dương trác trở, con người kia lại đi ngả khác mất, mà chỉ gặp thằng lỏi này. Nó là một thằng quý hay sao mà bao nhiêu thi từ ca phú của cha nó, nó đều thuộc lòng hết. Dĩ nhiên nó cũng là giống phiêu lưu hiếu sắc, buông tuồng lã ng mạn như bố nó. Thằng quý con dọc đường bao nhiêu chỗ thiếu chữ mất nét nó đều điền được đúng hết. Đồng thời, nói ăn uống vào trong người những thức ăn có pha thuốc, rồi sau cùng đến căn nhà gỗ giữa cánh đồng cỏ. Những đèn lửa trong nhà này đều có đặt dược liệu. Trong cột cũng có giấu chất thuốc để chờ cho bọn tiểu quý đựng vào cột là mùi thuốc xông ra. Đoàn "Tuý nhân phong" ngửi thấy mùi thơm liền kéo đến. Trời ơi! Kế hoạch của ta chu đáo đến thế, mà lại bắt lầm người! Thế là thằng quý con này làm hỏng việc ta! Hừ! Ta không đem chặt nó ra làm mấy mươi khúc, thì không hả được mối căm tức này.

Đoàn Dự nghe giọng nói của Vương phu nhân cực kỳ oán độc, thì trong lòng sợ run. Chàng lảm bảm:

-Cạm bẫy của Vương phu nhân thật là kín đáo. Người để thuốc bột vào trong cột nhà lại tìm cách khiến cho mình điền chữ vào bao nhiêu hoạ đồ câu đối, khoét cả cây cột viết chữ để bột thuốc tung ra dẫn dụ đàn ong kéo tới. Đoàn Dự hỏi Đoàn Dự! Người tự cho mình là thông minh mà chui đầu vào cạm bẫy của người khác thì thật là hồ đồ ngu dại.

Nhưng chàng lại nghĩ rằng:

-Ta có điền được đầy đủ chữ khuyết thì bọn thủ hạ Vương phu nhân mới lầm tưởng ta là gia gia và như vậy gia gia mới thoát được hiểm nghèo. Ta hứng lấy tai hoạ thay gia gia, thì còn điều chi đáng ân hận nữa?

Nghĩ thế, chàng cảm thấy trong lòng thư thái. Nhưng sau chàng sực nhớ tới việc Vương phu nhân sẽ đem chặt mình ra làm mấy chục mảnh, rồi có khi bà ta còn bắt được phụ thân mình phải thị phụng và phải nhất nhất tuân theo mệnh lệnh, thì lại đau xót cho cuộc tao ngộ của hai cha con, mỗi người chịu một cảnh đau khổ khác nhau.

Wương phu nhân lại hần học lên tiếng:

-Ta đã đem con tỳ nữ này giả trang làm mục câm điếc để chủ trương đại cuộc. Không ngờ mục chẳng nhận được mặt con người bất lương kia, để rước lấy câu chuyện buồn cười này.

Mục già liền giải thích:

-Thưa tiểu thơ! Tỳ nữ đã trình tiểu thơ là tỳ nữ thấy trong bọn người này không có Đoàn vương gia, liền lừa gạt lấy hết cả đá lửa khiến bọn họ không có gì để thắp đèn

và đàn "Tuý nhân phong" sẽ không ai dẫn dụ vào nhà nữa. Ngờ đâu bọn quý quái kia vẫn có cách thấp được lửa lên, nên bây ong mới biết đường ào tới.

Vương phu nhân hậm hực nói;

-Dù sao người cũng là đồ bỏ.

Mộ Dung Phục hỏi:

-Thưa cô mẫu! Bầy "Tuý nhân phong" đó đã đốt người rồi không dùng được nữa hay sao?

Vương phu nhân đáp:

-Con nào đã đốt người rồi sẽ bị chết hết. Chỗ ta nuôi đây có đến hàng ngàn, hàng vạn con. Bây giờ có chết vài trăm con cũng chẳng quan hệ gì.

Mộ Dung Phục vỗ tay cười nói:

-Thế thì được rồi! Bắt thằng lỏi trước, rồi sau sẽ bắt đến cha nó cũng chẳng hề chi. Diệt nhi nghĩ rằng bây giờ lấy hết mũ áo, bội ngọc trong mình thằng lỏi kia ra, hay là khí giới vật dụng gì cũng được để diệt nhi đem đi bắt thằng cha kia về cho cô mẫu. Lã o ta trông thấy đồ vật của con mình, thì việc dẫn dụ y đến căn nhà gỗ giữa cánh đồng cỏ tưởng chả có gì là khó khăn.

Vương phu nhân "ồ" lên một tiếng, rồi đứng dậy nói:

-Hiên diệt thiết là nhanh trí. Thế mới biết người tuổi trẻ đầu óc minh mẫn. Cô mẫu đây thấy kế hoạch của mình hỏng rồi, sinh lòng chán nản, không tính đến nước cờ khác. Phải, phải! Y mà biết thằng con lọt vào tay mình thì phụ tử tình thâm, nhất định sẽ tìm đến cứu gã. Mình cứ gạt cho y đến, rồi lại dùng kế "Tuý nhân phong" đối với y cũng chưa muộn.

Mộ Dung Phục cười nói:

-Đã dẫn dụ được y đến đây rồi, dù không còn "Tuý nhân phong" cũng chả cần gì. Cô mẫu cứ bỏ thuốc mê vào rượu cho y uống mấy chén thì còn sợ gì y chẳng tuân theo?

Vương phu nhân nghĩ tới cảnh được ngồi cùng Đoàn Chính Thuần chúc chén, bắt giác mặt hoa hớn hở, nói:

-Phải rồi! Ta cứ theo cách ấy là được.

Mộ Dung Phục hỏi vặn lại:

-Cô mẫu tính lại coi, chủ ý của diệt nhi như vậy nên chẳng?

Vương phu nhân cười đáp:

-Nếu vụ này mà thành công thì ta sẽ coi người bằng con mắt khác trước. Bước đầu của chúng ta là phải điều tra con người bạc hã nh kia hiện ở đâu?

Mộ Dung Phục nói:

-Diệt nhi còn biết một việc có thể đưa vụ này đến chỗ khó khăn.

Vương phu nhân chau mày hỏi:

-Còn chỗ nào khó khăn nữa? Sao người không nói ra mà cứ úp mở hoài?

Mộ Dung Phục nói:

-Hiện giờ người đó bị kẻ khác bắt giữ rồi mà tính mạng nguy nan trong sớm tối.

Bỗng nghe có tiếng choang choảng. Tay áo Vương phu nhân đung vào chén trà rớt xuống đất vỡ tan.

Đoàn Dự ngồi gian bên nghe rõ giật mình kinh hãi. Nếu trong miệng không có hạt vải, thì chàng đã bật lên tiếng la hoảng rồi.

Vương phu nhân run lên hỏi:

-Y bị ai bắt? Sao người không nói cho ta biết trước? Dù sao chúng ta cũng phải tìm cách cứu gỡ cho y.

Mộ Dung Phục lắc đầu đáp:

-Cô mẫu! Kẻ đối đầu là một tay võ nghệ rất cao cường. Diệt nhi không phải là địch thủ của hần. Chúng ta phải dùng trí, chứ không thể dùng sức mạnh được.

Vương phu nhân nghe giọng lưỡi Mộ Dung Phục, dường như không có gì nguy hiểm lắm, nên bà cũng khoan tâm, hỏi dồn:

-Cách dùng trí thế nào? Cách dùng trí thế nào?

Mộ Dung Phục đáp:

-Điều kế "Tuý nhân phong" của cô mẫu còn có thể dùng được lần nữa. Bây giờ chỉ cần đổi mấy cột gỗ đi, viết mấy chữ vào tủy như: "Bảo Định đế Đoàn Chính Minh, đương kim thiên tử nước Đại Lý" để cho y trông thấy, tất y tức giận lấy ngón tay xoa chữ "Bảo Định đế Đoàn Chính Minh" đi. Thuốc bột trong cột sẽ bay ra.

Vương phu nhân nói:

-Người nói thế thì dường như kẻ bắt y là một tay toan tranh đoạt ngôi Hoàng đế nước Đại Lý, tên gọi Đoàn Diên Khánh gì gì đó phải không?

-Chính thị!

Vương phu nhân cả kinh nói:

-Y... y lọt vào tay Đoàn Diên Khánh thì ta e rằng dữ nhiều lành ít. Vì Đoàn Diên Khánh lúc nào cũng muốn hạ sát y. Không chừng bây giờ y đã ... chết về tay hần rồi.

Mộ Dung Phục cười đáp:

-Xin cô mẫu yên tâm. Nội vụ việc này còn có điều ngoắt ngoéo mà mình cần phải biết.

Vương phu nhân hỏi:

-Có điều chi ngoắt ngoéo?

Mộ Dung Phục đáp:

-Hoàng đế nước Đại Lý hiện nay là Đoàn Chính Minh. Đoàn Chính Thuần được phong làm Hoàng thái đế cả thần dân nước Đại Lý đều biết rõ. Đoàn Chính Minh lại là một ông vua rất được lòng dân. Cả Trấn Nam vương cũng thế, nên ngôi Hoàng đế của y khó mà lay động được. Đoàn Diên Khánh muốn giết Đoàn Chính Thuần chỉ một nhát đao là xong, nhưng nước Đại Lý sẽ lâm vào tình trạng hỗn loạn. Đoàn Diên Khánh có lên ngôi Hoàng đế vị tất đã ngôi yên được.

Vương phu nhân nói:

-Người nói rất có lý. Nhưng sao người biết được chuyện này?

Mộ Dung Phục đáp:

-Phần thì điệt nhi nghe người ta nói, phần thì điệt nhi tự mình đoán ra.

Vương phu nhân nói:

-Suốt đời người ôm ấp cái mộng tưởng làm Hoàng đế, nên những điều ngoắt ngoéo của ông vua người nhìn thấy rõ cả.

Mộ Dung Phục cười nói:

-Cô mẩu quá khen! Theo ngu ý của điệt nhi thì Đoàn Diên Khánh bắt Trấn Nam vương quyết không hạ sát y ngay, mà dùng cách bắt y phải nhường ngôi Hoàng đế để cho được danh chánh ngôn thuận.

Vương phu nhân nói:

-Danh chánh ngôn thuận thế nào được?

Mộ Dung Phục đáp:

-Nguyên phụ thân Đoàn Diên Khánh là Hoàng đế nước Đại Lý trước kia. Nhân khi bị gian thần cướp ngôi, Đoàn Diên Khánh bị mất tích trong lúc hỗn loạn. Vì thế Đoàn Chính Minh mới lên ngôi Hoàng đế. Đoàn Diên Khánh thuộc dòng chính thống, nên người ta mới kêu là Diên Khánh thái tử. Sau này Trấn Nam vương lên ngôi Hoàng đế rồi nhưng không có người kế nghiệp, tất lập Đoàn Diên Khánh lên làm Hoàng Thái đệ là điều hợp lý nhất.

Vương phu nhân lấy làm kỳ hỏi:

-Y có đứa con đó? Sao lại bảo là không người kế nghiệp?

Mộ Dung Phục cười đáp:

-Cô mẩu vừa nói là sẽ đem thằng lỏi họ Đoàn chặt làm mấy mươi khúc kia mà! Chẳng lẽ đã chặt ra từng khúc rồi y còn sống được nữa ư?

Vương phu nhân nói:

-Phải phải! Nó là con của con tiện tỳ kia, để nó sống ở đời làm chi cho bản mặt ta?

Đoàn Dự nghe hai người đối đáp không khỏi kinh hãi, la thầm:

-Phen này đúng là dữ nhiều lành ít. Vương Ngọc Yến lại không biết đi đâu rồi? Có nàng ở đây may ra Vương phu nhân còn nể mặt mà tha chết cho mình.

Vương phu nhân lại nói:

-Nếu y hiện chưa có gì đáng lo về tính mạng, cũng khoan tâm. Ta chẳng muốn cho y về lên ngôi Hoàng đế nước Đại Lý làm gì, mà chỉ muốn bắt y ở lại Mạn đà sơn trang với ta.

Mộ Dung Phục nói:

-Sau khi Trấn Nam vương nhường ngôi rồi, dĩ nhiên quay lại Mạn đà sơn trang với cô mẩu. Khi đó y có ở lại nước Đại Lý cũng chẳng thú gì. Y có lên ngôi Hoàng đế cũng chỉ trong vòng mười ngày hay nửa tháng là rút lui ngay. Không thế thì Đoàn Diên Khánh cũng chẳng chịu nào.

Vương phu nhân đáp:

-Hừ! Hắn chịu hay không chịu thì ta cần gì. Chúng ta đến bắt hắn cứu Đoàn công tử (tức Đoàn Chính Thuần) ra, rồi chém Đoàn Diên Khánh một đao thử xem y có chịu hay không?

Mộ Dung Phục thở dài nói:

-Cô mẩu còn quên một điều là mình chưa bắt được Đoàn Diên Khánh.

Vương phu nhân nói:

-Hắn ở đâu chắc là người biết rồi. Bụng dạ người ta còn lạ gì? Người giúp ta thành sự rồi người muốn tạ ơn điều chi thì nói toạc ra, chúng ta hãy y làm kẻ tiểu nhân trước, rồi sau sẽ thành quân tử.

Mộ Dung Phục đáp:

-Cô cháu mình là tình cốt nhục. Điệt nhi có giúp cô mẩu được chút việc nhỏ mọn, khi nào dám nghĩ đến chuyện đền đáp. Điệt nhi chỉ biết làm hết sức mình không đòi thù tạ chi hết.

Vương phu nhân nguýt gã , nghĩ thầm:

-Thằng lỏi này còn nhỏ mà đã giống tính ca ca như đúc. Gã đã nhiều mưu kế mà bao giờ cũng nhận phần hơn khi nào gã chịu giúp không cho mình?

Bà nghĩ vậy liền nói:

-Bây giờ người không nói ra, sau khi thành sự mới đòi hỏi, nếu ta không chịu thì người đừng trách.

Mộ Dung Phục cười đáp:

-Điệt nhi đã nói là không dám mong gì cô mẩu tạ ơn. Khi ấy cô mẩu vui vẻ có thưởng cho điệt nhi mấy vạn lạng vàng hoặc cho mấy bộ võ kinh trong "Lang Hoàng các" là đủ lắm rồi.

Vương phu nhân háng giọng nghĩ thầm:

-Người muốn tiền bạc thì cứ hỏi ta, có bao giờ ta cự tuyệt đâu? Người muốn xem võ kinh trong "Lang Hoàng các" ta cũng vui lòng và chỉ mong người chăm lo chính nghiệp để cầu tiến. Không hiểu thằng lỏi này có ý định gì? Ta hãy y mặc kệ gã để cứu người ra rồi sẽ liệu.

Bà nghĩ vậy liền nói:

-Bây giờ người hãy y tính cách bắt Đoàn Diên Khánh và cứu Đoàn công tử xong rồi sẽ bàn.

Mộ Dung Phục hỏi:

-Việc đầu tiên phải chăng là dẫn dụ Đoàn Diên Khánh đưa Trấn Nam vương tới căn nhà gỗ giữa cánh đồng cỏ?

Vương phu nhân đáp:

-Phải rồi! Người dùng kế gì để dẫn dụ Đoàn Diên Khánh tới đó được?

Mộ Dung Phục nói:

-Việc này dễ lắm! Đoàn Diên Khánh muốn làm Hoàng đế nước Đại Lý, cần phải thanh toán hai việc. Một là bắt Đoàn Chính Thuần để ép nhường ngôi, hai là giết Đoàn Dự. Chúng ta đem những vật tùy thân của Đoàn Dự đến cho Đoàn Chính Thuần

trông thấy, dĩ nhiên Đoàn Chính Thuần phải tìm đến cứu con và Đoàn Diên Khánh sẽ theo y đến đây. Thế là cô mẫu bắt Đoàn Dự cũng không phải là một việc sai lầm, mà chính hợp với phép lấy mỗi thơm để nhử cá ngao.

Vương phu nhân cười hỏi:

-Người bảo thằng lỏi họ Đoàn kia là mỗi thơm ư?

Mộ Dung Phục cũng cười đáp:

-Điệt nhi thấy hấn nửa thơm, nửa thối.

Vương phu nhân hỏi:

-Thế nghĩa là làm sao?

Mộ Dung Phục đáp:

-Nửa của Trấn Nam vương thì thơm, còn nửa của Trấn Nam vương phi thì dĩ nhiên là thối.

Vương phu nhân cười ha hả, nói:

-Thằng lỏi này thật là lẻo bẻo mồm miệng, biết cách làm cho cô mẫu được vui lòng.

Mộ Dung Phục cười nói:

-Điệt nhi xin quất ngựa truy phong làm cho nên việc, để cô mẫu vui lòng. Cô mẫu cho gọi thằng lỏi ra đây.

Vương phu nhân đáp:

-Gã bị "Tuý nhân phong" đốt ít ra là ba ngày nữa mới tỉnh lại. Nếu không thế thì gã nằm bên kia chỉ cách có một lớp vách ván mà chúng ta nói chuyện đằng hoàng thế này tất bị gã nghe hết rồi. Ta còn có điều hỏi người: Nếu thằng cha Trấn Nam vương bạc hã nh kia cứ khư khư giữ lấy ngôi báu, không chịu nhường cho Đoàn Diên Khánh thì sao? Như vậy tất y phải chịu cực hình đau khổ biết chừng nào.

Nói tới đây, phu nhân lộ vẻ rất thiết tha.

Mộ Dung Phục thở dài đáp:

-Cô mẫu! Việc này cô mẫu bắt tất phải hỏi nữa. Diệt nhi nói ra sợ làm cho cô mẫu phải bực mình!

Vương phu nhân giục:

-Người cứ nói mau đi! Phải làm thế nào bây giờ?

Mộ Dung Phục thở dài đáp:

-Điệt nhi cũng công nhận Đoàn vương gia nước Đại Lý quả là con người bạc hã nh. Cô mẫu có tấm nhan sắc nguyệt thẹn hoa nhường lại tài kiêm văn võ. Dù đốt đuốc đi khắp thiên hạ cũng khó lòng kiếm được người thứ hai. Không biết là o họ Đoàn kiếp trước đi tu đã bao đời mà được cô mẫu rủ lòng thương đến? Đáng lý y phải chuyên tâm thờ phượng, một dạ trung thành. Ngờ đâu trên đời lại có hạng người ngu dại đến thế đã nắm được hạnh phúc mà không biết hưởng thụ, chẳng tiếc Hằng Nga nơi nguyệt điện lại tìm giống lợn chón bùn lầy...

Vương phu nhân tức giận ngắt lời:

-Người bảo y đi tìm giống lợn chồn bùn lầy, vậy y còn đi với kẻ khác hay sao? Y ở với ai?

Mộ Dung Phục đáp:

-Y đi với quân hèn mặt không đáng xách giày cho cô mẩu, toàn là hạng mèo mả, gà đồng. Cô mẩu chẳng thèm tức với bọn chúng làm chi.

Vương phu nhân tức giận, đập bàn quát hỏi:

-Nói mau! Thằng cha đó lúc bỏ ta quay về làm Vương gia nước Đại Lý ta không trách y. Trong nhà y đã có vợ trước, ta cũng không trách y. Coi đó là tại mình biết y muợn. Nhưng y... còn đi với đàn bà nào khác nữa? Nó là ai?

Đoàn Dự ở phòng bên nghe phu nhân nổi lời đình, lại sợ vỡ mặt nghĩ bụng:

-Ngọc Yến dịu dàng ôn nhu mà sao mẩu thân nàng lại hung dữ đến thế? Gia gia mình kết bạn với bà ta chắc là khổ lắm.

Nhưng chàng lại nghĩ đến bao nhiêu người tình cũ của gia gia đều tính nét kỳ khôi ghê gớm. Tân A Di cho con gái về giết mẩu thân chàng. Nguyễn A Di sinh hạ một cô em A Tử thì tính tình cũng rất tàn ác. Cả đến mẩu thân mình cũng không chịu ở với gia gia lại chạy ra ngoài chùa ngoài thành làm đạo cô. Đến hoàng bá phụ, hoàng bá mẩu khuyên giải đã nhiều mà cũng chẳng ăn thua. Dĩ nhiên cũng chỉ vì lẽ phụ thân mình quá nhiều tình nhân mà ra. Thế mới biết đối với chữ tình thật là khó xử.

Mộ Dung Phục nói:

-Cô mẩu nghĩ đi, giận dữ làm chi cho mệt. Diệt nhi xin thủng thẳng nói để cô mẩu nghe.

Vương phu nhân nói:

-Dù người không nói ta cũng đoán ra rồi! Đoàn Diên Khánh bắt được cả con tiện nhân sinh ra thằng lỏi họ Đoàn, rồi bức bách cha nó phải nhường ngôi Hoàng đế. Nếu y không chịu thì sẽ làm khó dễ đến con tiện nhân kia. Có phải thế không? Ta còn lạ gì tính khí thằng cha bạc hã nh ấy. Dù ai đem gươm kẻ cổ mà bức bách y điều gì, y thà chết chứ không chịu khuất phục. Nhưng đã đụng đến con đàn bà mà y thương yêu thì bất luận điều gì y cũng chịu tất. Hừ! Con tiện nhân kia có đẹp không? Chắc là con hồ ly đó đã dùng thủ đoạn làm điên đảo thần hồn thằng cha bất nghĩa? Người nói mau đi! Con tiện nhân đó là ai?

Mộ Dung Phục đáp:

-Diệt nhi nói cho cô mẩu hay nhưng cô mẩu đừng nổi nóng. Bọn tiểu nhân này không phải chỉ có một tên mà thôi.

Vương phu nhân vừa kinh hãi i, vừa tức giận lại đập bàn đến "bình" một tiếng, hỏi:

-Sao? Chẳng lẽ y có những hai đứa ư?

Mộ Dung Phục thở dài lắc đầu đáp:

-Còn nhiều hơn thế nữa.

Vương phu nhân lại càng căm tức, hỏi:

-Sao? Y vợ cả những đồ liễu ngô hoa tường. Một đứa chưa đủ mà còn lang chạ với những hai ba đứa hay sao?

Mộ Dung Phục lại lắc đầu, đáp:

-Hiện giờ y có bốn mục đàn bà bầu bạn với y. Diệt nhi đã nói cô mẫu bất tất phải nổi nóng làm chi. Ngày sau y làm Hoàng đế, cả Tam cung lục viện được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Đại Lý là một nước nhỏ còn ít. Những nước Đại Liêu, Đại Tống thì phi tần trong nội cung chẳng có ba nghìn cũng phải ba trăm...

Vương phu nhân mắng liền:

-Thế thì bậy quá! Vì vậy mà ta không muốn cho y làm Hoàng đế. Bốn con tiện nhân kia là ai?

Đoàn Dự ở phòng bên cũng động tính hiếu kỳ. Chàng chỉ biết có Tần Hồng Miên và Nguyễn Tinh Trúc là hai người bạn gái của phụ thân, còn hai người nữa là ai chàng cũng chưa hay.

oOo